

1. katechéza

14. október 2012 – *Máriina viera*

V tých dňoch sa Mária vydala na cestu a ponáhľala sa do istého judejského mesta v hornatom kraji. Vošla do Zachariášovho domu a pozdravila Alžbetu. Len čo Alžbeta začula Máriin pozdrav, dieťa v jej lone sa zachvelo a Alžbetu naplnil Duch Svätý. Vtedy zvolala veľkým hlasom: „Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod tvojho života. Čím som si zaslúžila, že matka môjho Pána prichádza ku mne? Lebo len čo zaznel tvoj pozdrav v mojich ušiach, radosťou sa zachvelo dieťa v mojom lone. A blahoslavená je tá, ktorá uverila, že sa splní, čo jej povedal Pán.“

(Lk 1,39-45)

Vo štvrtok 11. októbra pápež Benedikt XVI. otvoril pre celú Cirkev **Rok viery**, ktorý začal na 50. výročie otvorenia Druhého vatikánskeho koncilu, a skončí sa na slávnosť nášho Pána Ježiša Krista, Kráľa vesmíru, 24. novembra 2013. Na 11. októbra 2012 pripadá aj dvadsať rokov od vydania Katechizmu Katolíckej cirkvi, ktorý promulgoval blahoslavený pápež Ján Pavol II., s cieľom objasniť všetkým veriacim silu a krásu viery.

7 októbra 2012 Svätý Otec otvoril aj Biskupskú synodu na tému *Nová evanjelizácia pre odovzdávanie kresťanskej viery*.

Rok viery je pre nás príležitosťou uvažovať o viere a nanovo ju objavovať v jej kráse.

Prvú katechézu sme nazvali **Máriina viera**, pretože si myslím, že práve Panna Mária je pre každého z nás blízka.

Tak ako každý z nás sme sa toho pre život najviac naučili v detstve od svojej mamy (ona nás učila robiť prvé kroky, vyslovovať prvé slová, ona nás naučila spoznávať a pomenovať ľudí a veci okolo seba), tak aj Panna Mária, ktorú vnímame a prijímame ako svoju nebeskú Matku, nás svojím príkladom učí čo je viera a ako ju prežívať.

Je zaujímavé, že tak, ako sa od mamy učíme hovoriť slová a osvojujeme si reč materinskú, tak sa od Márie (a potom aj od seba navzájom) môžeme naučiť reč viery.

Čo je však viera?

Podľa Katechizmu katolíckej cirkvi **viera** je odpoveď človeka Bohu, ktorý sa mu zjavuje a dáva a súčasne mu prináša prehojné svetlo pri hľadaní posledného zmyslu jeho života.

Inak povedané, viera je dar a schopnosť uvedomiť si, že Boh je môj Otec, ktorý ma nekonečne miluje. Má pre mňa, pre môj život pripravený plán, pomocou ktorého sa približujem k Nemu už teraz a potom raz natrvalo. On mi k vyplneniu tohto plánu dáva všetky potrebné schopnosti a možnosti, aby som ho mohol splniť. A okrem toho, že mi všetko dal a dáva, je stále pri mne aby ma sprevádzal.

V evanjeliách máme opísané udalosti, v ktorých vidíme Pannu Máriu a jej postoj viery.

Snáď najkrajší a možno aj pre ňu samu najdôležitejší bol moment Zvestovania. Ostatné situácie boli pokračovaním prežívania tohto prejavu viery od návštevy anjela Gabriela.

Anjel povedal Márii: *Zdravas, milosti plná...* (tak to máme my preložené). Originál textu má však trochu iný význam: *Raduj sa, milosti plná...* Raduj sa, lebo ti prinášam nádhernú zvesť: Boh ťa už dávno naplnil milosťou a chce, aby si sa stala Matkou Božieho Syna, ktorý vykúpi svet.

Mária teda vie, že Boh ju obdaroval milosťami, ktorými ju pripravil na poslanie, ktoré jej cez anjela zveruje. A ona – aj keď hneď všetkému nerozumie – ochotne prijíma, pretože vie, že Boh ju nikdy nesklame. Ale sa aj pýta: *Ako sa to stane?* Táto otázka je však túžbou dozvedieť sa, čo má ona urobiť zo svojej strany. A keď sa dozvie: *Duch Svätý zostúpi na teba a zatôni ťa moc Najvyššieho*, neváha.

Máriinu odpoveď máme zachytenú slovami: *Hľa, služobnica Pána*, (alebo ako hovorí ekumenický preklad: *Som služobnica Pána*) *nech sa mi stane podľa tvojho slova*. Aj tu originál textu má trochu iný význam ako ho chápeme my z nášho pohľadu. Ani nie tak v samotných slovách, ako v ich význame. Máriina odpoveď – to sú slová, ktoré v tých časoch hovorievala dievčina mládencovi, ktorý ju požiadal o ruku a ona jeho ponuku s radosťou prijala.

Samozrejme, prináša to so sebou aj ťažkosti. Ved' určite nechodila po Nazarete a nehovorila, že počala z Ducha Svätého. Kto by jej to uveril a ktovie ako by sa k nej správali. Ale určite to v dôvere povedala Jozefovi. Myslím si, že pretože ju mal Jozef rád, mohol uvažovať asi takto:

Ak to nie je pravda, tak jej dám priepustný list, bude slobodná a prípadne sa vydá za toho, kto je otcom dieťaťa. Ale ak je to pravda, že si ju vyvolil Boh (a myslím si, že Jozef Márii dôveroval, že si nevymýšľa), tak kto som ja aby som sa Bohu plietol do cesty a preto ju potajomky prepustím.

A obidvom, Márii aj Jozefovi Boh jasne ukázal, že ich nenechá trápiť sa. On totiž nikdy neopustí toho, kto Mu dôveruje.

Jozefovi to potvrdil prostredníctvom anjela vo sne: *Jozef, syn Dávidov, neboj sa prijať Máriu, svoju ženu. A Jozef tak hneď urobil.*

A Máriu Boh povzbudil a uistil cez Alžbetu, ktorá hneď pri stretnutí povedala: *Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod tvojho života. ... A blahoslavená je tá, ktorá uverila, že sa splní, čo jej povedal Pán.*

Aj s nami to Boh robí podobne ako s Máriou a Jozefom.

My vieme, čo je Jeho vôľa. Neraz sa nám síce hovorí, napr., keď sa nám prihodí nejaké nešťastie alebo prežívame ťažké chvíle rozhodovania a podobne: Hľadaj Božiu vôľu! My však vieme, že Božia vôľa je naše posvätenie, ako to píše sv. Apoštol Pavol v Prvom liste Solúnčanom (1 Sol 4, 3). Teda my sa nemusíme trápiť, hľadať, čo chce Boh od nás, lebo to už vieme. Je to naša svätosť, naše priateľstvo a spojenie s Bohom. Našou úlohou je len hľadať spôsob, ako to urobiť, ako to dosiahnuť.

Je to niečo podobné tomu ako keby sme mali zarobiť peniaze dobrými investíciami. O tom hovorí aj podobenstvo o talentoch. My už tie talenty (peniaze) máme, našou úlohou je len správne, múdro ich investovať aby sme zarobili, získali viac.

My už teda od Boha máme všetko pre to aby sme boli svätí, nám len stačí rozmýšľať ako využívať jednotlivé príležitosti života na dosahovanie svätosti. Boh nám tie príležitosti postupne posiela. Nám sa môže stať, že nie všetky hneď pochopíme. A niektoré sa nám budú zdať aj

ťažké, náročné. Ale veríme, že Boh je pri nás, že nás nezaťažší nad sily a dá nám potrebnú pomoc, napríklad cez ľudí, aby sme to zvládli. Pokiaľ nejde o problémy, ktoré sú dôsledkom našich vlastných hriechov a chýb. Ale aj tie vie Boh premeniť na naše dobro ak dokážeme v pokore prísť a povedať vo svätej spovedi: odpusť, je mi to ľúto, chcem sa napraviť.

Naša svätosť teda – a v súvisi s tým aj naša viera – nie je o tom, že si to svojim dodržiavaním prikázaní zaslúžime, ale o tom, že prežívame a prijímame Božiu lásku ako dar a snažím sa na ňu odpovedať svojou láskou.

Vtedy sa aj my – podobne ako Mária – dokážeme z toho radovať a oslavovať Boha. Aj my dokážeme prežívať svoj Magnifikat. Iste ho nebudeme rozprávať niekomu, kto nás nechápe, ale môžeme ho povedať tým, ktorí nás pochopia. Môžeme a máme hovoriť o tom, ako Boh úžasne zasiahol do nášho života. Hovoriť o tom, aký zážitok s Bohom, s Jeho prítomnosťou a pomocou máme.

To je tá reč viery, o ktorej som hovoril na začiatku, že sa jej máme učiť od Márie. A keď si budeme vedieť hovoriť o týchto situáciách, o týchto zážitkoch, naša viera bude rásť, to znamená, že budeme stále viac vnímať lásku Boha, ktorá sa prejavuje konkrétnymi situáciami v mojom i vo vašom živote. A možno práve v tomto roku viery sa môžeme tejto reči viery učiť intenzívnejšie.

Navrhujem – aj keď viem, že zo začiatku to môže byť ťažké – podeliť sa (samozrejme, iba kto chce) tak, že tieto skúsenosti viery budeme písať anonymne v našom Katedrálnom infoliste. Kto chce, môže mi svoj zážitok s Bohom napísať alebo porozprávať a ja ho napíšem. A uvidíte, že Rok viery bude pre nás nádherným spoznávaním viery v praxi, nádherným prežívaním Božej blízkosti a nášho vzájomného spoločenstva.

To nám všetkým prajem a o to si teraz aj spoločne poprosme tým, že sa zveríme do Máriinho objatia.

Pod Tvoju ochranu...